

Kasim Seyriseferinden

– Yeldegirmeni · 16 Kasım 2022

Lastigin havasini debriyajın halatını firenin papucunu eksozun dumanını aynanın direksiyonun dikiz yol ve yönünü en geç üç ayda bir motor kapagı açtırap kapatan bakım yapım tamir günüydü. Haliyle aylardan Kasım. Artık herseyin borsası ve doktoru olduğunun ziraat müdürlüğünden balıkçı pazarına ister resmi olsun ister sivil, günler evvelinden bilgisayar butonuyla dolmuş yapılmaksizin randevu saati ve tarihi almanın mümkün olmadığı ve sonbaharın artık valiz toplayan öteberisini rafa kaldırdığıyla inceler giyip kusanmaktan yılmış usanmış sıcakların soğuklara kabuk değiştirdiği bus bus bulanık sisli puslu kışlık vaktiydi.

Çift seriti hızlı yol üstünden oturduğum yere otuz kilometre uzaklıktaki tamirhaneye erken gittim ki, olur ya belki yarım veya bir saati randevusuna gelmeyen yerine siraya girer, her yerde hangi sebeple olursa olsun zamanı sabit ve hareketsiz mekana dondurup durarak beklemekle gecirmeye sabretmek sermayem neredeyse yarımın çeyreği bile bende bulunmadığını carcabacak siyirir kurtarıyorum diye ummuyordum. Ne gezer...!

Malum kişilik muayene görücüsüne cant teker yağ sanziman far filitre..motorun kapagını açıp kapayan herkes kaptırdığı gibi büyük hafif yağmur da ciseleyen cadeden içeri doğru sapan serin soğuk avlunun içindeki demir kapiya dolmuş yığılmış.

Baktım bana söylenen saati kat be katlayacağı bastan belli uzun sürecek beklemek, girdim semsiyenin altına bankanın önünden geçtim, polis karakolunu savuştum, kırtasiyeciyi kütüphaneyi biralar barlar sokaklarını ilerledim yürüdüm, mağazalara hiç bakmadım, karşılaştığım tanıdık kadın kızlarla öylesine ayak üstü kısa fasıllarla igreti durumlar oyaladım, hiç bir yerde takilip kalmak istemeyen ruhumu eski ve

dar sokaklardan yukardaki husara dogru giden dik ve sipsivri yokuslu yüzlerce merdivenleri adım adım arsinlayıp dizlemeye eczacı baharatçı kuaför gillerden sonra pazar yerini geçtim, aralıksız ve dur dinlen bilmeden granit görünümlü basamakların çıkımlarını semsiyeye damlayan yağmur konseriyle hem yürüdüm hem kagızmana ismarladım nar gele işliğini caldım.

Bu, benim önümde halatını germiş kör düğümünü bağlamış aklımdasın ladesini sürekli tekrar etmeye zihnini bulandırıp aklını ve hevesini sürekli delik desik kurcalayarak yormak istememenin, kolay kolay sartlandırılmış koşullara eldeki her saniye zamanı kamçılıyıp kirbaçlamakla illaki bekletmeyi terbiye etmekle bire bir aynısı olduğu nedenlere bogup bualtan hal ve durum olduğu için, orda bilmem hangi sıra numarası yahut öğle sonrası akşam üzeri kaçinci saatten sonra pinekleyip beklemektense misal diz topuk agrısına razı olup yağmurlu günlerde her durumda semsiyenin kanadına sığınip hem koluna hem yoluna girerek beni kusatmayan dünya güzelliklerine vurur dağıttım kendi kendimi.

Dikine yukarı tırmanan merdiven yokusunun ceviz kestane ve cınarlı ara duraklarında kısa aralıklarla bakıp soluklandıktan sonra, eskiden üzüm bağları olan hisarlı satolu bayırdan aşağı uzuuuuun uzun ve bütün etrafı duraklarda bekleyenleri ve yaşlılar yurduna kadar bütün detaylarıyla görebilen değişik acılardan binaları hala sapaşaglam orta çağ kalıntısı aşağıdaki kasabayı göğsüm hizasındaki duvarlara yaslanarak süzdüm seyrettim. Yol boyu yürüdüğüm sırada yağmurun altında kanepeye oturmuş; belli ki kısacık eteği, sürünmüş süslenmiş yüzüne yağmur yağdıkcı akan boyası dökölüp sızan ve çok belli ki belkedigi gibi çıkıp gelmeyen kimliği belirsiz randevunun üzgün büzgün buz gibi kendi uzak tenhasında donmuş kalmış kadını unutmustum bile.

Cıvardaki bahçelik korulukta topuklarıma kara sular ininceye kadar hayli zamandan sonra indim gittim baktım; ne gezer ..!Benden evvel üç nınara daha bekleyen sırada tamirde muayenedeydi. Sabahdan belli saat üçbucucu bulmuş kahvaltı etmedigiden gittim daha yürüyüp cürütecek diz topuk kalmadigi meydana yakınlarda bir yerdeki kahvesi fırını ortak mekana büyük fincanlı kahveyle dilimlenmiş sade peynirli uzun ekmeğ söyledim. „ Ekmeği fırında sitayim isterseniz „ dedi bayan. “ Neden olmasın çok da sevinirim „ diyerek tesekkür ettim.

Geniş camin simsicacık seyir yerindeki ben, bir taraftan yudumldığım yorgunluk kahvesiyle beraber peynirli ekmeğin essiz doyumsuz sofrasını doyar tadarken, disardaki yağmurdan sonra çıkan güneşin bulutlarla ıslanmış büyüğü güzelliğini ve gelen giden insan hareketlerini ve suretlerini seyrettiğim anda kaybolduğum dalginliğe ondört onbes yaşlarında ya var ya yok biri kız biri oğlan, biri oğlan ten rengi siyah ve yerli olmadığı belli yabancı diğeri ten rengi beyaz kız yerli ve buralı, birbirinden kopmamak için sarıldıkları kilitlenmişlikten adım atmakta dahi zorlanarak birbirinin üstüne yikilip yalpalanan tek vucut halindeki sonsuz sinirsiz sevincin sevgi sarhoslugunu birbirlerine öpüşüp koklasıp armagan ederek, gittiler ilerdeki üstü basi yağmur yemiş kanepeye cöküp oturdular. Kız oğlana oğlan kıza avuclarının içine aldıkları gözlerinin içi gülen yüzlerini sanki dünyanın hiç bir cevher ve servetine değismeyen askı sevilmenin cep aynasından çıkıp çıkarıp baktıktan sonra kalbinde kucaklayıp saklarcasına, karşılıklı ve bebekler gibi sevip sevip oksuyorlardı.

Dayanamadım varsın söğüş dedim kahvem ekmeğim. Gittim, önlerinde yerlere kadar eğildim; ve yeryüzünde kitabı artık çok okunmayan bu essiz benzersiz ön yargısız ve pesin hükümsüz saf katiksiz insan sevgisi ve sevismelerine, ömürleri boyunca tesekkür edip mutluluklar diledim.

Tamir günlüğünden tebessümü göz bebeklerimde kalan bu bahtı yarenlikle, eve döndüğümde geceyi
coktan bulup boylamisti gün ve saat.

Seyfi Karaca.....Kasim / 22